

Nr 275.

Av herrar **Widner** och **Norman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående lantmäteripersonalens organisation och avlöningsförhållanden m. m.

I propositionen nr 210 har Kungl. Maj:t framlagt förslag angående lantmäteripersonalens organisation och avlöningsförhållanden m. m. I propositionen föreslås bland annat en omreglering av den nuvarande indelningen i lantmäteridistrikt, varvid antalet distrikt avsevärt minskas. I stället utökas lantmäteripersonalen, särskilt biträdespersonalen. Till grund för propositionen ligger ett av 1945 års lantmäteriutredning avlämnat betänkande.

I fråga om Västmanlands län har utredningen i ett preliminärt utkast till distriktsindelning upptagit tre lantmäteridistrikt men sedan av vissa skäl ansett sig böra föreslå endast två distrikt. I propositionen har Kungl. Maj:t följt det senare förslaget. Överlantmätaren i länet har i sitt yttrande över utredningens förslag förordat en återgång till det preliminära förslaget, så att det alltså skulle inrättas tre distrikt med stationsorter i Sala, Västerås och Köping. Länsstyrelsen i Västmanlands län framhåller i sitt yttrande, att den föreslagna distriktsindelningen för länet blir ogynnsam. Visserligen förutsatte utredningen att det tills vidare kommer att bli erforderligt med extra personalförstärkning, men länsstyrelsen anser dock att överlantmätarens förslag om tre distrikt bör vinna allt beaktande. Även lantmäteristyrelsen har i sitt yttrande ansett att det finns fog för överlantmätarens yrkande, även om styrelsen ansett sig böra godkänna förslaget om två distrikt.

För närvarande finnas inom Västmanlands län 5 distriktslantmätare, 2 aspiranter, 1 tekniskt biträde och 2 kontorsbiträden. Denna personal har emellertid visat sig otillräcklig för att inom skälig tid avverka den förekommande arbetsmängden. Detta är ingalunda något nytt förhållande. Personalbrist har rått sedan många år tillbaka, vilket medfört att lantmätarnas arbetsbalans sedan lång tid tillbaka varit onormalt stor. Det är emellertid att märka att antalet distriktslantmätare ingalunda varit för litet. Vad som fattas är tekniskt kunnig biträdespersonal. Genom bristen på sådan personal ha distriktslantmätarna själva i stor utsträckning tvingats att utföra arbeten, som rätteligen borde ha skötts av biträden.

Enligt utredningens förslag skola i varje distrikt i den nya organisationen normalt finnas 2 lantmätare, 2 lantmäteritekniska biträden och 2 kontorsbiträden. Delas länet i enlighet med förslaget i propositionen i två distrikt, kommer

länet således att få 4 lantmätare, behöriga att på egen hand utföra lantmäteri-förrättningar, 4 mätningstekniska biträden, 4 kontorsbiträden samt eventuellt under en övergångstid någon personalförstärkning utöver denna. Den personal, som således kommer att stå till buds, kommer efter allt att döma att få en mycket tung arbetsbörda. Särskilt må framhållas, att det stora antalet småförrättningar nödvändiggör många resor och många sammanträden, på vilka lantmäta-ren i regel torde få åtföljas av en mätningstekniker. Distriktslantmätarna ha hittills i regel haft en enormt lång arbetstid per dag, och semester har endast i undantagsfall uttagits. Man kan därför knappast vänta att för framtiden samma arbetsintensitet skall kunna i längden upprätthållas.

Redan dessa omständigheter tala för att länet bör delas i tre distrikt. Men även en annan väsentlig omständighet kan anföras som skäl härför. Vi syfta på följande:

1945 års lantmäteriutredning framhåller i sitt betänkande, att distrikten om möjligt böra byggas upp kring huvudorten för ifrågavarande bygd och givas en naturlig avgränsning med hänsyn till kommunikationer och andra lokala förhållanden, varigenom kontakten med bygden underlättas och tidsspillan och kostnader för tjänsteresor nedbringas. Det vore också enligt utredningens mening önskvärt att indelningen i lantmäteridistrikt anslöte sig till sockenindelningen samt i möjligaste mån till domsagoindelningen. Det torde icke råda mer än en mening därom, att dessa principer äro riktiga.

Enligt såväl utredningens förslag som propositionen skola Sala och Västerås bli stationsorter för de två distriktslantmätarna. Ingen lantmätare skulle bli bosatt i Köping. Denna stad är emellertid en huvudort för hela sydvästra delen av Västmanlands län och stationsort för domhavanden i länets västra domsaga samt härads-skrivaren i Köpings fögderi. Den länsdel, som har sitt naturliga centrum i Köping, skulle i lantmäterihänseende komma att höra till Västerås-distriktet. Till Västerås har emellertid befolkningen i den nämnda delen av länet sällan ärend. I Köping har också lantmätare varit bosatt åtminstone sedan 1890-talet. Vi anse således att alla skäl tala för att länet indelas i tre lantmäteridistrikt med stationsorter i Sala, Västerås och Köping. Härigenom åstadkommes även bästa möjliga anslutning till domsagoindelningen.

Med hänvisning till vad som ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen, med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 210 måtte besluta, att Västmanlands län skall vara indelat i tre lantmäteridistrikt med stationsorter för distriktslantmätarna i respektive Sala, Västerås och Köping.

Stockholm den 22 april 1947.

Gustaf Widner.

David Norman.